

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ο ΧΑΛΙΦΗΣ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ... ΠΕΛΑΡΓΟΣ!

('Ανατολίτικο Παραμύθι)

περίφημος για την καλοσύνη του χαλίφη της Βαγδάτης Χασιδ, ξεπληκμένος ένα απόγευμα στον δρόμο του, κάλυψε το μακρό ταμπεύο του καλόκαρτος. "Άξαρνα παρατήρησε τον άγαπημένο βεζύρη του Μανσού να είναι σκεπτικός και να μην απαντάει στα εύθιμα περιγράμματα του.

—Γιατί είσαι, λοιπόν, σκεπθωδώς, βεζύρη μου, σήμερα ; τόν ρώτησε τότε.

—Αθήναια μου, άποκριθήκε εκείνος σαρπώντας. "Η άλληθια είναι ότι κάτι με θλίβει... Τό μεσημέρι ήρθε στο σπίτι μου ένας πραγματευτής, με πολλά και δημοφρα έμπορεύματα, που τά ζήλευσα... Μά τά λεπτά μου ήσαν λίγα κ' αναγκάστηκα να τόν διώξω !..

—Βεζύρη μου, είτε με συγχάρισε ο χαλίφης. Ξέσω πως διοικείς τίμια τό κράτος μου και κ' αυτό είσαι φτωχός... Άμφοί με, λοιπόν, να σου άγοράσω, έτσι για δώρο και για ένθύμιο, έκείνα που σου ήρεσαν από τά είδη τού πραγματευτή...

Κάλεσαν λοιπόν παρεθύνη τόν πραγματευτή στ' άνάτορα κ' ο βεζύρης διέλεξε για τόν έαυτό του ένα ζευγάρι δημοφρα ποτόλια κ' ένα θαιμάσιο γένει για τή γυναίκα του. Τή στιγμή αυτή ο χαλίφης αντίκρισε άνάμεσα στ' άλλα πράγματα μά δημοφρη ταυτατέρα, που είχε μέσα μά σκόνη μαυρή και στό κατάμα της ήσαν γραμμένα κάτι άλλόκοτα γραμμάτια. "Ο χαλίφης άγόρασε την ταυτατέρα αυτή, την όπαιό ο πραγματευτής είχε βρή τιγαλιά στό δρόμο και την πουλούσε όσα -όσα.

Μόλις πληρώθηκε ο πραγματευτής κ' έβηγε, ο χαλίφης Χασιδ πρόσταξε να τού στελιούν άμέσως τόν άρχηγότα Σελίμ. Και μόλις έκείνος παρουσιάστηκε στ' άγιο, ο χαλίφης τού είπε :

—Σελίμ, θεωρείσαι ο σοφώτερος ονείμας και χόντζας τού κράτους μου. Διάβασε, λοιπόν, αυτή τή γραφή, που βρισκεται στό κατάμα της ταυτατέρας, κ' εξήγησέ μου τί λέει...

Μπόρεσε να τό καταρθείς ; Θήξε δώρο έναν πολιτελή μονόδα... Δέν τό κατάρθερες ; Θά ήσθε είσοι ραδισιούς στις πατούσες τών ποδιών κ' ο τίτλος τού σοφού που ήχει δέν θά σου άξείη !

—Πολυχρονιέμεν μου κίριε, είτε σέ λίγο ο Σελίμ, άφού εξέτασε προσεχτικά τήν ταυτατέρα. Αύτά τά γραμμάτια ήνε Ασπινάκι και λένε πως όποιος ρουφεί μά πρόβα από τή σκόνη της ταυτατέρας, μεταμορφώνεται άμέσως σ' έτι δόλο ζώο ή δειλίσι... Κ' άια πάμ θέλει να Ξανάβη την άνθρωπική μορφή του, κάνει τρείς υποκλίσεις προς τό μέρος της άνατολής και ψιφούρει τρείς φορές τή μαγική λέξη «Μουτταβόρα !.. Πρότει βιος στό διάστημα της μεταμορφώσεώς του να προσέχει και να μη γελάει καθόλου ! Γιατί άμέσως τότε θά βεζύρη τή μαγική λέξη κ' έ- τού θά μείνη σ' όλη του τή ζωή μεταμορφωμένος σέ ζώο !..

"Ο χαλίφης κατενοούσθηκε με τήν πολιτική έκείνη ταυτατέρα. "Όπως βασιλιά τόν Σελίμ να μην άποκαλήθη σέ κανένα τό μυστικό κ' άφού τόν άντιμετώριε γενναίοδαρα και τόν άμνησε να φήγη, είτε στόν έκπληκτο βεζύρη του χαρούνιμος :

—Άκριβέ μου Μανσού, αυτό δά πη ψήνιο εύκαρία... Δέν Ξέρεις πώο άναπονοώ να μεταμορφωθώ σέ ζώο... Άφού προφί - προφί έλα να μεταμορφωθώ σέ ό,τι ήδίποτε μάς άρέσει, κ' να δοήμε τί γίνεται και τί λέγεται άνάμεσα στό ζώο, είτε στόν άέρα, είτε στό δάση, είτε μέσα στό νερό !..

Τήν άλλη μέρα τό ποσί, ο χαλίφης κ' ο βεζύρης συντροφία, βάδιζαν δλιμάριον στόν άνασκοτόλο κίπο, έφορμασιέμενα με τήν πολιτική ταυτατέρα. Δέν ήσαν άπορροσεί έκείνη επί τ' έζω θά μεταμορφώνονταν, και κίτταξαν δλιμόντα τους έρευνήματά. "Άξαρνα παρατήρησαν στό λίμνο τού πάρκου δύο ασβοσώτατες πελαργούς, ό όποια φέρσαν βατοναζία μέσα στό νερό με ήρος έκιοθήες, κορταλλόντας τότε - πό- τίς τις μαρσιές τους μήτες.

—Γνώμιστε λέλένα, αθήναια μου ; Ξερόνισε χαρούνιμος ο βεζύρης. "Έτσι θά καταλάβουμε τί λένε άνάμεσα τους αυτά τά χαριτωμένα μαρσιέματα και μαρσιόδοσα ποτόλια !..

"Ο χαλίφης παπαδέγηκε ποόθια και σέ λίγο αυτός κ' ο βεζύρης, άφού ρούφηζον από μά πρόβα τής σκόνης, είδαν τά πόδια τους να μαρσιώνουν, τό λαμπο τους ν' άδινάτζει και να μεγαλώνη, τά χέρια τους να γίνονται φτεροήεις και τό κορμί τους να σκεπάζεται με φτερά.

"Έτσι ήσαν δύο κομψότατα πελαργό !..

—Όσοι ούτως ήξει, βεζύρη, είτε εθίθια ο χαλίφης, βλέποντας τήν άλλόκοτη κινήσιον τού συντροφίου του. Και μά τό γένεια τού προφίτη μας, δέν είδα ίσασε τώρα κομψώτερο λελέκι από σένα, στη ζωή μου !..

—Ταπεινότατα εύχαριστώ τήν Μεγαλειότητά σας για τό φιλοφρόνημα ! άποκριθήκε ο βεζύρης τού εθίθια, χαμηλώνοντας σέ μά έδαφια ύπόκλιση τόν μακρό λαμπο του. Κ' έγω επίσης τοίμιο να σάς βεβαώσω, ότι θά κάρτετε καρδιές άνάμεσα στις πελαργίνες !..

"Άξαρνα σταμάτησαν κ' οι δύο τους, γιατί άνάμεσα στους πελαργούς έκείνους ήχε στηθή ή έξής ενδιαφέρουσα συζήτησις :

—Πώς πάει τό ψάρεμα, κυρά σιμπέθρα ; ρωτούσε ένας θηλικός πελαργός έναν άλλον. Βρίσκεσαι βατοναζία ; ...

—Κεσάτια, σιμπέθρα μου, κεσάτια ! άποκρινόταν ο άλλος. Μάς κάνουνε αντίρραξι οι άνθρωποι κ' έτσι πενούμε δύο μέρες τώρα, κ' έγω και τά παιδιά μου, όιζος να βρισκαίμε ρουθόβι από βατοναζία !..

—Όχι δά ! Έκανε με δυσοστία ο πρώτος πελαργός. Τρώνε οι άνθρωποι βατοναζία ; ...

—Πρίν, όχι βέβαια, Ξανάτε ο δεύτερος. Μά αυτές τις μέρες ήσαν κάτι καταραμένοι Ξενο στην προτενοσα, ό όποιο άγοράζον όσο -όσο τά βατοναζία και τά τρών θηραντί... Κ' ό ντόπιος, που δέν τά τρών, τά κινηρούν όλόγρια στους βάλτους για χατήρη αυτών τών άναποδιασιέμων Ξένων, και τούς τά μορσιούλανε !..

—Χαχαρά ! Ξερόνισε άξαρνα ο χαλίφης, πηγόντας άκρότητα γέλια. Ξέρεις, βεζύρη μου, για ποιοις μιλώνε αυτά τά ζώρια και πεναλέα λελέκια ; ... Μιλώνε για κίνοιους τούς Έφορμασιούς προσειτιάς, που μου τούς παρουσίασε τις προάλλες στό παλάτι... Είνε βατοναζοφάγοι, Ξέρεις, σίτοι οι διαβολό - Φαγκα, και...

—Και θά γίνουμε κ' ήμεις, αθήναια μου, από δύο και πέρα ! διέκοψε με ήρος θλιβερότατο ο άμιορος βεζύρης, κιντάοντας τόν χαλίφη και κινώοντας πένθιμα τό μαρσιότοκο κορμί του. Τό γέλιο του αυτή τή στιγμή χάλασε τή μαγία. Ξεγράμασε τή μαγική λέξη κ' έτσι ήμιασε τώρα καταδικασμένοι να ζήσουμε λελέκια σέ όλη μας τή ζωή, μαρσιόνοντας βατοναζία για να χορταίνουμε τήν πείνα μας !..

—Ω, άπιστυχία μας ! μονομιούσε ο χαλίφης. Σέ πείρα κ' είνα στό λαμπο μου, άγαπητέ μου φίλε !..

Προσπάθησαν ύστερα και τά δύο έκείνα άτιγα άνθρωπολέλενα να θηρηθούν τή μαγική λέξη και να Ξαναγίνουν άνθρωποι, μά ή προσπάθειές τους πήγαν στό χαμένα. Τό γέλιο τού χαλίφη τή έορσιε από τό μινάλο τους, σίμωνα με τή μορφή προειδοποίησις τής θημισιότης έκείνης ταυτατέρας.

"Ημέρες τώρα πλανώντονον στις πεδιάδες μελαγγολικά οι δύο θλιμμένοι πελαργοί. Δέν ήξεσαν τί να κάνουν... Να πάνε πάλι στη Βαγδάτη, δέν τό δοικαν όφέλιμο. Πιός δά γνώριζε τόν ήγεμόνα του και τόν βεζύρη του, στους δύο έκείνους μαρσιαδινέτους από τή θλίψη πελαργούς ; ... "Αλλά και να τούς γνώριζαν πάλι, ποός ήθελε για χαλίφη του κ' άγοράντα του έναν πελαργό !..

"Άξαρνα, ένα κίπιοιο βοιδόν κίττασαν επάνω σέ κάτι χαλόματα, ρητοικά και βεθενοίμενα από τήν κοίρσιον, είδαν μά φριχτής άσχημάς κοινουβάρια να πετάη κοντά τους και να Ξερονίη :

—Ω, δ, σπιδήκατε κ' είσις κ' έγώ, άρχόντες μου ! Τι με κίττατε έτσι ; "Αλλά ήγετε δειπο. Πού μά με γνωριστε... Είμια προγέμισσα από τήν Άραβία και τρείς είστε ο χαλίφης κ' ο βεζύρης της Βαγδάτης... Είμιαστε κ' οι τρείς μά θήκατε τού τρωμοσού μάγον Κασνού, ο όποιος μεταμορφώθηκε σέ πραγματευτή και ως Ξεγράμασε με τή μαγική ταυτατέρα... "Είμια μου άγαποσις αυτός ο άλλος... Μά ήμεν τόν σιμινών κ' ο πατέρας μου τόν μαρσιότοκο, μόλις τόν έβανα ένθιμο τή αυθαδίας του... Κ' έκείνος, από έκδιόση, με μεταμορφωσε σέ κοινουβάρια... Κ' είνα επίσης, χαλίφη μου, σέ μεταμορφωσε σέ πελαργό, γιατί ήθελε τό θρόνο σου για τόν γιού του Μιρζά, τόν όποιο προχθές έκώμη παρουσίασε στό λαό για γιού και διάδοχό σου !..

—Βοή τόν άρχοσί ! ούλοιασε κεταλογιστίς ο χαλίφης. Και πός θά Ξεφύνομε, Υψηλοτάτη, αυτή τήν άθλία μορφή μας ;

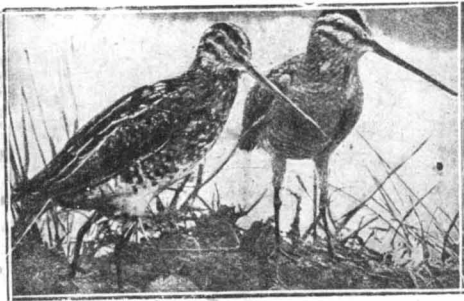
—Επιολώτατα, Μεγαλειότητά ! άποκριθήκε έκείνη, μ' ένα σιέρτοκο σιδάροσκο. "Αοκεί ήσας από τούς δύο σας να με παντοφίη και να μοι δοκωθή στό γένεια τού πορφή και πείνα πίστι κ' άροσισια, κ' άμέσως θά λυθών τά μάγια... "Έτσι κ' οι τρείς θά Ξαναγάρουμε τήν πρώτη μας μορφή και τίς ποήτες μας θέσει !..

—Ανίδολε !.. μοιροφίονε μέσα τόν ο χαλίφης. Ποός Ξέρει τί είδος άσχημομορφα καρακάξα ήταν αυτή ή ποικιλία σου, για να μεταμορφωθώ σέ τέτοια σιχαμερή κοινουβάρια τού... Δέν τήν φροτόνιο καλύτερα τού βεζύρη μου ; ...

Και στόφροντας στόν σάντροπό του τού ψιφούσε :

—Νά μά ποήτες τάξωσε τήν για σένα φιλτάτ μου... Πιργή-πια βασιλικού άμιατος αυτό, δέν ένε παίξε - γλάσε. Δέν τήν παντοφίσις προς χάριν τής φίλας μας ; ...

Μά κατά σατανική σύμπτωση, κ' ο βεζύρης είχε κάνει τις ίδιες σκέ-

ΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΣΠΙΤΙΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΒΑΜΒΑ

Ἡ ἱστορία μιᾶς μικρῆς οἰκοδομῆς ποὺ γκρεμίζεται τώρα στὴν ὁδὸν Πανεπιστημίου. Ἐνταῦθα ἔζησε καὶ ἀπέθανε ὁ Ἀλέξανδρος Παγκραθῆς. — Τὰ Γραφεῖα τῆς «Ἐστίας», τῆς «Ἐβδομάδος», τοῦ σατυρικοῦ «Ἀστέρω». — Ἡ συγγραμμὴ τῶν ποιητῶν καὶ πεζογράφων τῆς περασμένης γενεᾶς. — Ἀγνωστὰ ἐπιπέδια. — Ἐνας δημοσιογράφος εἰδὸς τῶν Κελεσοῦς τῆς Ρόδου! — Ὁ Νικ. Μαυρογενῆς καὶ ὁ θανατοπέιντης κατάδικος, κλπ. κλπ.

ΝΑ μωρὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου, ποὺ καταδαρίζεται τώρα γιὰ νὰ χτισθῆ ὀργανοεισ- σης, ἔχει τὴν ἱστορία του. Ἐλνε τὸ παραλεί- ρως τῆς Λαϊκῆς Τραπέζης γνωστότατο σὲ ὄ- λους τοὺς παλαιούς Ἀθηναίους γιὰ τὸ ρόλο ποὺ ἔπαιξε στὰ γράμματα. Στὸ σπίτι αὐτὸ πέ- θανε ὁ Νεόφυτος Βάμβας, μέγας τοῦ Γένους διδάσκαλος, καὶ ὁ Ἀλέξανδρος Παγκραθῆς — γιὰ τὸν ὅσον μάλιστα εἶχε ἐντεταχθῆ ἔχει ἀ- νωνυμική πλάκα. Τὸ κτίσιό πάτωμα τοῦ σπι- τιοῦ εἶχε τροποποιηθῆ στὰ χρόνια μας κα' ἐρη- σίμεινε ὡς ζαχαροπλαστεῖο τῶν ἀδελφῶν Τοῦτα. Ἀλλὰ ποὺ πενήντα ἔτην ἴσαν ἐκεῖ τὰ γραφεῖα.

Ἀπὸ τὸν Παῦλο Δισυρή, ποῖν περιεῖθε στὴν ἰδιοκτησία τοῦ Γεωργίου Κασδῶν. Ἡ «Ἐστία» ἔχει σημαντικὴ ἱστορία. Στὴν ἐποχὴ τῆς ἦταν δ.τ.ι σήμερ «Ἡ Ἐπιθεώρησις τῶν Διὸ Κοσῶν» τοῦ Παρισίου. Συν- κέντρωνε τοὺς καλύτερους λογοτέχνες καὶ σοφούς τῆς Ἑλλάδος. Ἡ ἴλη τῆς ἦταν ἐκτετατὸς ἐκλεκτῆ, Ἀκαδημαϊκῆ. Κανεὺς τῶν συγγρα- φῶν ἄφθο δὲν γινόταν δεκτὸ. Ἐποῦτε γ' ἀποχτήση κανεὶς προτιπέ- ρα κάποια φῆμη, γιὰ νὰ καταχορηγή ἔργο του στὴν «Ἐστία». Ἀθήρα, διηγήματα, ποιήματα, μὲ ἀγνωστες ἢ ἀφορ- μώσιστες ἰσογραφεῖς, πῆγαιναν ἴσα στὸ κλι- τῆ τῶν ἀγροστον. Τὸ νὰ μὴ κανεὶς στὴν «Ἐστία», ἐθεωρεῖτο περὶ ἀναγνώσις, κα- θέρωσις.

Στὰ γραφεῖα τῆς ἀνεγκέντρωνόταν κάθε μέρα — καὶ μάλιστα τὰ δευτὰ — οἱ γνωστό- τεροι λόγοι τῆς ἐποχῆς. Τέτοιον φιλολογοῦ ἐντεκτικὸν δὲν ἴσχυει σήμερ. Σὲ κείνὸ τὸ χωριότάδαν ἰσόγειο ἔβλεπε κανεὶς τὸν Ἄγγελο Βιάγο νὰ γράφῃ τὰ κριτικὰ ἄρ- θρα του ἢ νὰ μεταφράζῃ μυστοσημεία τῆς ἀγαπητῆς τῶν Γεωργίας Σάνης, τοὺς καθηγητῆς Νικόλαο Πολίτη, Σπύρο Λά- μτρο, τὸν Ἀγγελο Παράσχο, τὸν Δημή- τριο Βεζέλα — ὅταν ἐροῦνταν ἀπὸ τὸ Παρίσι στὰς Ἀθήνας — τὸν Γεώργιο Βιζυρῶ, τὸν Ἀντώνιο Μπλιαροῦ, ὁ ὅποιος, ἂν καὶ σο- φὸς ἱστοριογράφος, δὲν ἔγινε καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου γιὰτὶ δὲν εἶχε...δίπλωμα. Ἐ- γιναν ὅμως καθηγηταὶ μερκοὶ μαθηταὶ του!

Στὰ κατοπιὰ χρόνια, τὰ γραφεῖα τῆς «Ἐστίας» συνεκέντρωναν τοὺς νεώτερους λόγιους, ποὺ τότε ἴσαν ἑξαετασθία τῆς λογοτεχνίας, τύποι ὅμως ἄλλοι ἐνθ' αὐτὴν ἡ- ὄνα τῶν Σωάν καὶ ἄλλοι ἴσθν, μὲ ἔτοιμο τὸ δάσκαλο γιὰ τὸ πῶνον ταξεῖδ. Ἐκεῖ ἔβλεπε κανεὶς τὸν Μπίωση Ἄννινο, τὸν Ἰωάννη Πολίτη, τὸν Ἰωαννοῦ Πουβελέγγου, τὸν Γουρ. Σενδότσο, τὸν Γεώργιο Λοσι- νῆ, τὸν Κοστῆ Παλαιῶ καὶ ἄλλους. Καὶ ρυθμιστῆς ἀνεύροστος ὄλης αὐτῆς τῆς φ-

φεις, σχετικὰ μὲ τὴν ἀσχημὰ τῆς πικρη- πῆσις, καὶ γι' αὐτὸ μὲ θυρὸ σταθερὸ ἀπάν- τησι :

— Αἰθένητα μου, εἶμαι γέρος κα' εἶσαι νέος... Ἐγὼ ἔχω ἕξ ἄλλου νό- μιμη γυναῖκα, ποὺ θὰ μοῦ βγάλῃ τὰ μάτια, ἂν τῆς πῶμι μιὰ ἄλλη στὸ σπίτι... Ἐγὼ δὲν ἔχεις ζωρμῆ, εἶσαι παντοῦρος, κα' ἂν παντρευθῆς μὲ ὄσο αὐτὴ τὴν πριγκίπισσα, τὴν ὄμορφη, καμιά δὲν θὰ τοῖμῃσι νὰ σοῦ κἀνη παρατήρησι... — Καὶ ποῦς μὲ βεβαιώνει ὅτι θὰ βγῆ ὄμορφη αὐτὴ ἢ ἀποτρόπαιη κοκκοβάγια ; μουσιωρίσει ὁ χαλιρῆς θλιβερά.

Ὁ βεζύης κροτάλιε τὸ μακρὸ ὄρφανος του μὲ ἀμηχανία, ἀλλὰ δὲν ἔβγαλε μιὰν. Καὶ ὁ ἄμοιρος χαλιρῆς, νοσηθῶν παρὸς ὁ σπντροφῶς του θὰ προτιμῶσι νὰ μείνῃ διὰ βίου πελαγῶς, παρὰ νὰ παντρευθῆ τὴν κοκκοβάγια, ἀναγκάστῃνε στενάζοντας νὰ τῆς ὀμοσθῆ ἐκείνος ἀλώνια πῶσι καὶ νὰ τὴν ἀγαλιάσῃ τυφρὰ... Ἄν βγῆνε χαμῆνος ὄμοιος. Ὡ, τοῦ θάνατος, ἀμῆσως οἱ διὸ πελαγ- οῦ πῶσαν τὴν πρῶτὴ τους μοσφῆ κα' ὁ πανευτυχῆς χαλιρῆς εἶδε στὴν ἀγκαλιά του τὴν πῶ πεντάμορφη καὶ γοητευτικῆ πριγκίπισσα τοῦ κό- σμου ! Καὶ ἐνὸ τὴν ὀδηγοῦσε τώρα θριαμβικτικὰ στὸ πάλαι του, ὁ βεζύης του τὸν ἀκολοῦθοσε σκυρτὸς καὶ ξεροκαταπίνοντας ἀπὸ ἀμε- τῆρη θλίψη...

λογογικῆς κινῆλης, ὁ Γ. Κασδῶν, ὁ περιφρῖμος ἐκδότης καὶ σοφὸς βιβλιόφιλος.

Ὅταν ὁ Γ. Κασδῶν παρεχώρησε τὴν ἰδιοκτησία τῆς «Ἐστίας» στοὺς Νικ. Πολίτη καὶ Γ. Λοσινῆ, τὰ γραφεῖα τοῦ περιοδικοῦ με- ταφέρθησαν στὸ σπίτι τοῦ κ. Λοσινῆ, ποὺ ἴσαν ἐκεῖ ποὺ χρίστηρε ἀρ- γότερα τὸ μέγαρο τῆς Ἰονικῆς Τραπέζης, στὴν ὁδὸν Περισυδῶλου.

Κατὰ τὴν τελευταία αὐτῆς περιόδο ἔζησαν μὴ συνεργάτες νεώτεροι λόγοι, π.χ. ὁ Μητσῶσις, ὁ Μάνος, ὁ Κροτάλις καὶ ἄλλοι. Ἡ «Ἐ- στία» ἔπαιρνε νέα μορφή, συγχρονίζονταν.

Ἄλλ' ἂς ξεαναγρίσοιμε στὸ ἱστορικὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ Πανεπιστη- μίου. Μετὰ τὴν μετακόμισι τῆς «Ἐστίας», στὸ ἰσόγειο ἐγκατεστάθησαν τὰ γραφεῖα ἄλλου περιοδικοῦ : Τῆς «Ἐβδομάδος», ποὺ στὴν ἀρχὴ τὴν ἔβλεθε ὁ κ. Δημ. Κωποῦρογλου καὶ ἀργότερα τὴν ἀνέλαβε ὁ κ. Ἰω. Δασιβέργης. Ἡ «Ἐβδομάς» ἦταν περιοδικὸ ὀργανοστατικὸν — ἂς ποῖμε. Ἄν ἀπέβλεπε στὰ γνωστὰ καὶ φημισμῆνα ὀνόματα τῶν λογογράφων. Ἦθελε ν' ἀναδείξει ταλέντα νέα, ποητὰς καὶ διηγηματογράφους ἀγνώ- στος στὸ Ἑλληνικὸ κοινὸ. Ἐν τοῖσις, ἡ «Ἐβδομάς» ἦταν περισσότε- ρο κωροφωμένη στὴν καθαρότητα, ἐνὸ ἡ «Ἐστία» ἔκανε βαθμῶνδ πα- ροχορηγῆσι στὴ δημοτικὴ γλώσσα.

Ὁ Νεόφυτος Βάμβας

Ζήτησε τὴν ἀδεια ἀπὸ τὸν διευθυντῆ τῶν φυλακῶν καὶ κλειστῆρε στὸ ἴδιο κελλί μὲ τὸν κατάδικον ἀπὸ νορῆς. Ὅλη τὴ νύχτα ὁ Μαυρογέ- νης καὶ ὁ κατάδικος ἐτρογγόπαν, ἀλληλοπαρηγοροῦμενοι ἐδιὰ τὸ μά- τῃνον τοῦ κόσμου τοῦτου, ὅπως ἔγραφε ὁ Μαυρογένης κατόπιν. Καὶ τὸ πρωῆ, ποὺ ἦθε ἢ φρουρὰ νὰ πάρη τὸν κατάδικον γιὰ τὴ λαμητιῶ, βρῆκε καὶ τοὺς διὸ νὰ κομῶντα ἀμέρομιοι !..

Διὸ δόλικληρες φιλολογικῆς γενεῆς ἔτερασαν ἀπὸ τὸ ταπεινὸ αὐτὸ σπίτι, ποὺ στὴν ἀρχὴ ἦταν ἰδιοκτησία τοῦ Βάμβα. Ἐκεῖ ἔδου πρῶτα γραφοῦνταν ποιήματα, κατόπιν γίνῃκε τὸ ζαχαροπλαστεῖο Τοῦτα, γιὰ νὰ σερβιρῆσι πάστες καὶ κωρομωμῆδες. Καὶ σήμερ ἡ σκαπὴν τοῦ ἐρ- γάτῃ τὸ γκρεμίζεται, γιὰ νὰ χτισθῆ στὴ θέσι τὸν πολιτικοκοῖα, καὶ πρῶτῃ καταβάσῃκε ἡ μαρμαρίνη πλάκα, ποὺ θίμζε στὸ διαβάτῃ δι' ὁ σπὸ τὸ σπίτι τῆς ἡσαστῆ καὶ πέθανε ὁ σοφὸς καὶ ποιητῆς Ἀλέξανδρος Παγκρα- θῆς. «Τὰ πάντα ρεῖ» — δια περνοῦν, ἔπως εἶπεγ καὶ ὁ Ἡρόκλειτος.